

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.863 van 13 juni 2013
in de zaak A. 201.759/VII-38.246.**

In zake : 1. Geert REIJNEN
 2. Willem VAN GILS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
de BVBA GROETELAERS PLUIMVEE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Van Wynsberge
kantoor houdend te 9080 Lochristi
Denen 157
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 september 2011, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur
en Cultuur van 26 juli 2011 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van
de deputatie van de provincie Antwerpen van 24 juli 2008, houdende het verlenen
aan de BVBA Groetelaers Pluimvee van de milieuvergunning voor het verder

exploiteren en veranderen van een pluimveebedrijf, gelegen aan de Heesdijk 28 te Ravels (Poppel), gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing in dier voege wordt gewijzigd dat een aantal bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden worden opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 218.023 van 16 februari 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekers hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 17 april 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkomende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2013.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory Verhelst, die verschijnt voor de verzoekers, advocaat Fauve Nowé, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Koen Van Wynsberge, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De BVBA Groetelaers Pluimvee, de tussenkomende partij, exploiteert een pluimveebedrijf aan de Heesdijk 28 te Ravels (Poppel). De verzoekers wonen in de onmiddellijke nabijheid van het bedrijf. Zowel de woningen van de verzoekers als de veeteeltinrichting van de tussenkomende partij zijn gelegen in agrarisch gebied.

De milieuvergunningstoestand van het bedrijf is bepaald door een aantal vergunningen en aktenames met een geldigheidsduur tot 4 april 2008 voor het houden van maximaal 25.000 legkippen.

3.2. Op 2 april 2008 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor het verder exploiteren van de inrichting. Tegelijk vraagt zij de inrichting te mogen uitbreiden met een derde stal, waardoor het totaal aantal gehouden kippen zou stijgen tot 34.900.

3.3. Bij besluit van 24 juli 2008 verleent de deputatie van de provincie Antwerpen de gevraagde milieuvergunning.

3.4. Onder meer de verzoekers stellen bij de Vlaamse regering administratief beroep in tegen de verleende vergunning.

3.5. Op 28 januari 2009 verklaart de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur de ingediende beroepen gedeeltelijk gegrond. De beroepen milieuvergunning wordt aangevuld met de volgende bijzondere voorwaarden :

- "- de 2 mestputten moeten op een wettelijke wijze leeggemaakt worden (dit betekent in overeenstemming met de uitrijregeling zoals bepaald in het mestdecreet en de uitvoeringsbesluiten); dat nadien de mestputten nagekeken worden op hun lekdichtheid; een attest van mestdichtheid moet nagestuurd worden aan de vergunningverlenende overheid en aan de afdeling Milieu-inspectie;
- het kuiswater wordt opgevangen in een mestdichte tank;
- het sanitair afvalwater mag niet in de mestkelder worden geloosd en als mest verwijderd worden;
- het groenscherm moet gerealiseerd worden overeenkomstig het opgelegde in de stedenbouwkundige vergunning".

3.6. Met zijn arrest nr. 212.092 van 17 maart 2011 vernietigt de Raad van State het voornoemde ministerieel besluit van 28 januari 2009.

Aan dat vernietigingsarrest liggen de volgende motieven ten grondslag :

"Artikel 21, § 2, 2°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I) bepaalt dat het advies van het agentschap Ruimte en Erfgoed (voorheen het Agentschap R-O Vlaanderen), het college van burgemeester en schepenen, de gemeentelijke of provinciale stedenbouwkundige ambtenaar of de afdeling bevoegd voor het stedenbouwkundig beleid, onder meer 'een gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting waarvoor een vergunning wordt gevraagd met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening' moet bevatten. Luidens artikel 29, 2°, van Vlarem I dient ook het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie een 'gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting, waarvoor een vergunning wordt gevraagd, met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening' te bevatten.

Uit deze bepalingen volgt dat de vergunningverlenende overheid moet nagaan of de inrichting verenigbaar is met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. De beslissing over de milieuvergunningsaanvraag dient in een eigen redengeving aan te geven waarom de inrichting verenigbaar wordt geacht met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. Overeenkomstig de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moet de gegeven motivering afdoende zijn.

De artikelen 21, § 2, 2°, en 29, 2°, van Vlarem I vereisen een afdoende stedenbouwkundige toetsing van de milieuvergunningsaanvraag die moet worden onderscheiden van de beoordeling van de vergunningsaanvraag uit milieuhygiënisch oogpunt. Motieven in een vergunningsbeslissing die betrekking hebben op de milieuhygiënische aanvaardbaarheid van de inrichting, tonen niet zonder meer aan dat de inrichting ook uit stedenbouwkundig oogpunt verenigbaar is met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening waarbij in de eerste plaats rekening gehouden moet worden met de ordening in de onmiddellijke omgeving. De tussenkomenende partij wordt derhalve niet bijgevalen in zoverre zij stelt dat de invulling van de goede ruimtelijke ordening dient te gebeuren aan de hand van milieutechnische criteria.

Met betrekking tot de verenigbaarheid van de inrichting met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften wordt in het bestreden besluit het volgende overwogen :

'(...)'.

De beschouwing dat de inrichting niet strijdig is met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan en een loutere beschrijving van de aanwezige bebouwing binnen een straal van 100 meter rond de inrichting, zijn niet afdoende om tot de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en met de omgeving te besluiten. De vermelding bij de beschrijving van de constellatie van de plaatselijke bebouwing dat acht woningen, rekening houdend met de overheersende westenwinden, ongunstig gelegen zijn ten opzichte van de inrichting, laat niet toe op deugdelijke wijze te besluiten tot de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening en met de onmiddellijke omgeving. Die feitelijke vaststelling wijst er veeleer op dat de verenigbaarheid zich niet aandient als een evidentie.

De overweging in het bestreden besluit dat 'de bedrijvigheid in oorsprong sinds 1967 op deze plaats is vergund', doet evenmin blijken van een concrete stedenbouwkundige toetsing. Bovendien kan uit het gegeven dat een inrichting reeds lang ter plaatse is gevestigd, niet afgeleid worden dat de inrichting verenigbaar is met de actuele omgeving. Te dezen is er nog minder reden om op grond van voormelde vaststelling tot de stedenbouwkundige verenigbaarheid te besluiten aangezien met het bestreden besluit vergunning wordt verleend voor een aanzienlijke uitbreiding van het ter plaatse gevestigde pluimveebedrijf.

De hogere tolerantie die bewoners van een agrarisch gebied aan de dag moeten leggen voor hinder die teweeggebracht wordt door veeteeltactiviteiten is in wezen een milieuhygiënisch motief dat geen uitstaans heeft met de stedenbouwkundige beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag.

Het weinig gedegen onderzoek naar de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en met de omgeving, klemmt nog meer in het

licht van de vaststelling dat de verzoekende partijen in hun beroepschrift nadrukkelijk hebben gewezen op de onvoldoende buffering tussen de inrichting en de aanpalende woningen, de onvolledigheid van het groenscherm en op het feit dat de verenigbaarheid met de bestemming agrarisch gebied geen vrijbrief betekent om een milieuvergunning te verlenen wanneer blijkt dat de inrichting niet verenigbaar is met de omgeving omwille van de eigen aard van de hinderlijke inrichting en de specifieke kenmerken van de omgeving.

De verwerende partij laat ten onrechte gelden dat bij de beoordeling van het middel mede rekening moet worden gehouden met de in eerste aanleg genomen beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen. Immers, uit de devolutieve werking van een administratief beroep bij de Vlaamse regering volgt dat de bevoegde minister de zaak in haar geheel opnieuw moet onderzoeken en dat zij haar beslissing met een eigen motivering moet onderbouwen. De verwijzing naar de motivering van de in eerste aanleg genomen beslissing, die niet hernomen wordt in de bestreden beslissing, is niet dienstig, omdat de beroepsbeslissing in de plaats daarvan is gekomen".

3.7. Ingevolge voormeld vernietigingsarrest wordt de administratieve beroepsprocedure tegen de beslissing van 24 juli 2008 van de deputatie van de provincie Antwerpen hernomen. In dat kader worden opnieuw een aantal adviezen uitgebracht.

De afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid verleent op 2 mei 2011 volgend gunstig advies :

"Het gaat om de wezenlijke uitbreiding van een bestaand mestkippenbedrijf in het agrarisch gebied van het Gewestplan Turnhout. Ook residentiële bebouwing komt in de naaste omgeving voor. Er geldt geen nadere stedenbouwkundige ordening.

De Raad van State heeft de op 24 juli 2008 verleende ministeriële milieuvergunning vernietigd, onder meer wegens het 'weinig gedegen onderzoek naar de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ordening' (bekritiseerd wordt mijn advies van 17 november 2008). Dit onderzoek kan evenwel in wettelijkheid maar gebeuren op basis van een volledig bouwdoossier en door de voor ruimtelijke ordening bevoegde overheid. De milieuaanvraag is niet het reglementair middel om de ruimtelijke verenigbaarheid van een inrichting af te wegen.

De klachten van omwonenden gaan hoofdzakelijk over specifieke hinderaspecten (geluid, geur, insecten,...).

Het schepencollege heeft op 24 februari 2009 de bijkomende stal bouwvergund. De Raad van State heeft op 18 januari 2011 ook deze vergunning vernietigd.

Ten gronde stelt mijn afdeling op basis van de gegevens in het milieuaanvraagdossier :

Het perceel situeert zich in volle agrarisch gebied. De afstand tot het dichtstbijzijnde woongebied met landelijk karakter, in noordwestelijke richting, bedraagt een 400 meter. De kippenkwekerij wordt sedert de jaren zestig terplaatse uitgebaat. De huidige capaciteit zou van 25.000 naar 34.900 dieren vergroot worden. De nodige nieuwe stal sluit inzake inplanting, grootte en uitvoering ruimtelijk aan bij de bestaande hoofdzakelijk bouwvergunde configuratie. De perceelsindeling behoudt haar logische en compacte vorm. De nieuwe stal zou achter de bestaande dwarse loods komen en dus geen nadering tot de voorliggende (residentiële) eigendommen inhouden. De ontsluiting van het bedrijf blijft ongewijzigd.

Mits de nodige (groen- en perceels)inkleding, vast te leggen in de stedenbouwkundige vergunning, bestaat uit oogpunt van ruimtelijke ordening geen bezwaar tegen de gevraagde uitbreidende exploitatie.

Het voorstellen van de voorwaarden, nodig om de hinder van de inrichting te beperken tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau, behoort tot de bevoegdheid van de afdeling Milieuvergunningen".

3.8. Met het thans bestreden besluit van 26 juli 2011 beschikt de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur in dezelfde zin als het vernietigde ministerieel besluit van 28 januari 2009.

Met betrekking tot de stedenbouwkundige beoordeling van de aanvraag, bevat het bestreden besluit de volgende motieven :

"Overwegende dat in de nabijheid van de perceelsgrens van de inrichting circa 8 woningen zijn gelegen; dat de dichtste woning paalt aan de perceelsgrens van de inrichting; dat de omliggende woningen allen gelegen zijn in agrarisch gebied; dat de bewoners in het agrarisch gebied een hogere tolerantie moeten opbrengen ten aanzien van de aanwezige veehouderij; dat een agrarisch gebied hoofdzakelijk bedoeld is voor landbouwactiviteiten;

Overwegende dat de inrichting gelegen is op ongeveer 400 m van het dichtstbijgelegen woongebied met landelijk karakter; dat gezien de ruime afstand tot het dichtstbijgelegen woongebied de inrichting geen bovenmatige hinder zal veroorzaken ten opzichte van het woongebied;

(...)

Overwegende dat de kippenkwekerij sedert de jaren zestig ter plaatse wordt uitgebaat; dat de huidige capaciteit van 25.000 naar 34.900 dieren zou vergroot worden; dat de nodige nieuwe stal inzake inplanting, grootte en uitvoering ruimtelijk aansluit bij de bestaande hoofdzakelijk bouwvergunde configuratie; dat de perceelsindeling haar logische en compacte vorm behoudt; dat de nieuwe stal achter de bestaande dwarse loods zou komen en dus geen nadering tot de

voorliggende (residentiële) eigendommen inhouden; dat de ontsluiting van het bedrijf ongewijzigd blijft;

Overwegende dat mits de nodige (groen- en perceels)inkleding, vast te leggen in de stedenbouwkundige vergunning, er geen bezwaar bestaat vanuit oogpunt van ruimtelijke ordening tegen de gevraagde uitbreidende exploitatie;

Overwegende dat de inrichting verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening".

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekers leiden een eerste middel af uit de schending van de goede ruimtelijke ordening, van artikel 19 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna : inrichtingsbesluit), artikel 17, eerste lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, de artikelen 4.3.1 en 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO), de artikelen 21, § 2, 2°, en 29, 2°, en artikel 52, 3°, b), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), de materiële motiveringsplicht, "de beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel", en uit de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

In essentie houdt het middel in dat het bestreden besluit "volkomen voorbijgaat aan de concrete ordening van het gebied waar de vergunde inrichting gelegen is, gekenmerkt door een dichte residentiële bebouwing en dit ondanks de overwegingen in het vernietigingsarrest" nr. 212.092 van 17 maart

2011. De verzoekers stellen dat de vergunde exploitatie met industriële proporties strijdig is met de goede plaatselijke ordening.

De verzoekers wijzen onder meer op de verplichting voor de vergunningverlenende overheid om zelfs met betrekking tot de zogenaamde zone-eigen aanvragen een toetsing door te voeren aan de goede ruimtelijke ordening en de verplichting dat het "advies van de afdeling bevoegd voor milieuvergunningen" (bedoeld wordt het Departement Ruimtelijke ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed) respectievelijk de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie een gemotiveerde beoordeling bevat van de verenigbaarheid van de inrichting waarvoor een vergunning wordt gevraagd met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. Zelfs indien de inrichting verenigbaar zou zijn met het planvoorschrift agrarisch gebied, moet volgens de verzoekers nog steeds worden nagegaan welke de effecten zullen zijn van dergelijke vestiging op de naaste omgeving, zowel op het vlak van de plaatselijke aanleg als op het vlak van de emissies, en of deze inrichting en de verdere uitbreiding ervan geen hypotheek legt op de bestaande plaatselijke aanleg. Het meergenoemde vernietigingsarrest van de Raad van State met betrekking tot de vorige milieuvergunning van het pluimveebedrijf vereist dat de milieuaanvraag concreet wordt getoetst aan de onmiddellijke omgeving, terwijl de bestreden beslissing enkel een disparate motivering bevat, die nogmaals verwijst naar de gewestplanbestemming agrarisch gebied, als zou deze bestemming rechtvaardigen dat de woonfunctie in de vergunde woningen gelegen naast de inrichting onmogelijk wordt gemaakt. De verzoekers wijzen op het ontbreken van een stedenbouwkundige motivering, die niet mag worden doorgeschoven "naar de beoordeling van de aanvraag van de stedenbouwkundige vergunning". Voorts omvat de motivering van het bestreden besluit een onjuiste omschrijving van de feitelijke constellatie, nu er ten onrechte wordt gesteld dat het dichtstbijzijnde woongebied met landelijk karakter op ongeveer 400 meter gelegen is van het pluimveebedrijf, en leidt deze foute aanname alleen reeds tot de vernietiging van de in heroverweging afgegeven milieuvergunning. De minister zou volgens de verzoekers geen vergunning verleend hebben indien zij kennis zou hebben gehad

van de werkelijke afstand van 250 meter tot het woongebied. Gelet op de feitelijk bestaande en volledig vergunde omkadering van de bedrijfssite, kon volgens de verzoekers ten slotte in redelijkheid geen vergunning worden afgegeven voor de exploitatie van een pluimveehouderij van industriële proporties, minstens kon geen vergunning worden afgegeven voor de verdere uitbreiding met bijna 40% van de vroegere pluimveehouderij, en moest er afdoende en correct gemotiveerd worden op welke wijze een verdere intensivering van het gebruik van de site verenigbaar is met de omgeving of de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

5. De verwerende partij werpt vooreerst op dat de verzoekers zelf wonen in het agrarisch gebied en niet in het dichtstbijgelegen woongebied met landelijk karakter, zodat het middel onontvankelijk is in zoverre zij aanvoeren dat de opgegeven afstand tot dat woongebied niet correct zou zijn. Ook zouden de verzoekers niet aantonen dat er ten onrechte wordt van uitgegaan dat de aangevraagde exploitatie op een afstand van een 400-tal meter is gelegen van het noodwestelijk gelegen woongebied met landelijk karakter. Bovendien zou de afstand van 250 meter of 400 meter niet van belang zijn omdat het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) geen minimale afstand vereist en het volstaat dat er van de inrichting geen onaanvaardbare hinder te verwachten valt ter hoogte van de nabijgelegen woningen. De in artikel 11 van het inrichtingsbesluit bepaalde minimumafstand is volgens de verwerende partij te dezen ook niet van toepassing. De verwerende partij besluit dat rekening houdend met de uitgebrachte gunstige adviezen, in het bestreden besluit op gemotiveerde wijze wordt vastgesteld dat de site, en de verdere intensivering van het gebruik ervan door de gevraagde uitbreiding, verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

6. In hun memorie van wederantwoord zetten de verzoekers nog uiteen dat de bewering in het advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid van 2 mei 2011 dat bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag geen rekening gehouden dient te worden met de goede

ruimtelijke ordening, juridisch onjuist is, dat motieven die betrekking hebben op de milieuhygiënische aanvaardbaarheid van de inrichting, niet zonder meer de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening aantonen, dat te dezen geen in concreto onderzoek werd gevoerd naar de stedenbouwkundige verenigbaarheid maar slechts een summiere omschrijving van de omgeving wordt gegeven, dat het in het vooruitzicht gestelde groenscherm beperkt is en geen voldoende buffering vormt tussen de inrichting en de aanpalende woningen, dat zij wel degelijk belang hebben bij hun kritiek dat de afstand tot het nabijgelegen woongebied met landelijk karakter geen 400 meter bedraagt, dat na een gebeurlijke vernietiging van het bestreden besluit de bevoegde minister immers een nieuwe beslissing zal moeten nemen die uitgaat van de juiste feitelijke gegevens en dat het verlenen van een milieuvergunning voor het verder exploiteren en uitbreiden van een landbouwinrichting met industriële proporties het woongenot schendt waarop zij mochten vertrouwen ingevolge het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning voor de verbouwing van hun respectieve woningen.

7. De tussenkommende partij wijst in de eerste plaats op de ruime appreciatiebevoegdheid van de vergunningverlenende overheid en de marginale controlebevoegdheid terzake van de Raad van State. Voorts stelt zij dat zowel uit de bestreden beslissing zelf als uit het advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid van 2 mei 2011 blijkt dat de vergunningsaanvraag kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de goede ruimtelijke ordening en dat de verwerende partij bij haar beoordeling rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van residentiële bebouwing in de onmiddellijke omgeving van de inrichting, dat het middel bij gebrek aan nadere toelichting onontvankelijk is in zoverre de schending van het vertrouwensbeginsel wordt ingeroepen, dat het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel bovendien nooit contra legem kan werken, dat noch het vertrouwensbeginsel, noch de formele motiveringswet derwijze kunnen worden uitgelegd dat uit een stedenbouwkundige vergunning voor een bepaalde woning een verbod zou volgen voor de uitbreiding van een naastliggend bedrijf en dat een toetsing aan artikel 1.1.4 VCRO te dezen niet aan de orde is, gelet op het feit dat voormelde bepaling slechts een

omschrijving geeft van de algemene doelstellingen van de wetgeving inzake ruimtelijke ordening, zonder zich rechtstreeks te richten tot de vergunningverlenende overheid wanneer zij in een concreet geval de goede ruimtelijke ordening moet beoordelen.

8. In hun laatste memorie beklemtonen de verzoekers dat het louter steunen op de mogelijke aanleg van een groenschermbaan, geen blijk geeft van een gedegen onderzoek naar de stedenbouwkundige weerslag van de vergunde activiteiten op de onmiddellijke omgeving, dat het groenschermbaan immers beperkt is en zorgt voor een manifest gebrekkige buffering tussen de inrichting en de daarrond liggende woningen. Zij verwijzen in dit verband naar de vernietiging door de Raad van State van de stedenbouwkundige vergunning, bij arrest nr. 210.447 van 18 januari 2011. Wanneer zoals te dezen vaststaat dat de exploitant een opgelegde voorwaarde niet kan naleven - de realisatie van het groenschermbaan zou praktisch onmogelijk zijn - dan dient, zo stellen de verzoekers, de milieuvergunning te worden geweigerd. Ten slotte verwijzen de verzoekers, wat de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening en met de onmiddellijke omgeving betreft, naar het arrest van de Raad van State nr. 212.092 van 17 maart 2011, waarbij de vorige milieuvergunning van de pluimveehouderij werd vernietigd.

Beoordeling

9. Artikel 21, § 2, 2°, van Vlare I bepaalt dat het advies van het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed, het college van burgemeester en schepenen of de gemeentelijke of provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, onder meer "een gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting waarvoor een vergunning wordt gevraagd met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening" moet bevatten. Luidens artikel 29, 2°, van Vlare I dient ook het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie een "gemotiveerde beoordeling van de

verenigbaarheid van de inrichting, waarvoor een vergunning wordt gevraagd, met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening" te bevatten.

Uit deze bepalingen volgt dat de vergunningverlenende overheid moet nagaan of de inrichting verenigbaar is met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. De beslissing over de milieuvergunningsaanvraag dient in een eigen redengeving aan te geven waarom de inrichting verenigbaar wordt geacht met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Overeenkomstig de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet moet de gegeven motivering afdoende zijn.

De artikelen 21, § 2, 2°, en 29, 2°, van Vlare I vereisen een afdoende stedenbouwkundige toetsing van de milieuvergunningsaanvraag die moet worden onderscheiden van de beoordeling van de vergunningsaanvraag uit milieuhygiënisch oogpunt. Motieven in een vergunningsbeslissing die betrekking hebben op de milieuhygiënische aanvaardbaarheid van de inrichting, tonen niet zonder meer aan dat de inrichting ook uit stedenbouwkundig oogpunt verenigbaar is met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening waarbij in de eerste plaats rekening gehouden moet worden met de ordening in de onmiddellijke omgeving.

10. De bestreden beslissing verwijst opnieuw naar het gegeven dat de kippenkwekerij reeds sedert de jaren zestig ter plaatse wordt geëxploiteerd. Zoals reeds werd gesteld in het vernietigingsarrest nr. 212.092 van 17 maart 2011 kan "uit het gegeven dat een inrichting reeds lang ter plaatse is gevestigd, niet afgeleid worden dat de inrichting verenigbaar is met de actuele omgeving" en is er te dezen "nog minder reden om op grond van voormelde vaststelling tot de stedenbouwkundige verenigbaarheid te besluiten aangezien met het bestreden besluit vergunning wordt verleend voor een aanzienlijke uitbreiding van het ter plaatse gevestigde pluimveebedrijf". Ook voor de opmerking dat "de bewoners in het agrarisch gebied een hogere tolerantie moeten opbrengen ten aanzien van de

aanwezige veehouderij", past een verwijzing naar hetzelfde vernietingsarrest waarin werd overwogen dat "de hogere tolerantie die bewoners van een agrarisch gebied aan de dag moeten leggen voor hinder die teweeggebracht wordt door veeteeltactiviteiten (...) in wezen een milieuhygiënisch motief (is) dat geen uitstaans heeft met de stedenbouwkundige beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag".

Met betrekking tot de ligging in de onmiddellijke omgeving van de vergunde inrichting van acht woningen, vermeldt het thans bestreden besluit niet langer dat zij ongunstig gelegen zijn rekening houdend met de overheersende westenwinden, terwijl dat blijkbaar wel het geval was in het door de Raad van State vernietigde ministerieel besluit van 28 januari 2009.

De beschouwing dat "een agrarisch gebied hoofdzakelijk bedoeld is voor landbouwactiviteiten", neemt niet weg dat ook voor gewestplanconforme inrichtingen of activiteiten de vergunning slechts kan worden verleend wanneer zij verenigbaar zijn met de goede plaatselijke ordening.

In de mate dat de verwerende partij het advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid van 2 mei 2011 bijtreedt, inzonderheid op het vlak van de inplanting, grootte en uitvoering van de nieuwe stal, valt niet in te zien hoe de desbetreffende motieven afdoende kunnen zijn, aangezien in het voormelde advies zelf wordt gesteld dat het onderzoek naar de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ordening "in wettelijkheid maar (kan) gebeuren op basis van een volledig bouwdoossier en door de voor ruimtelijke ordening bevoegde overheid", terwijl "de milieuaanvraag (...) niet het reglementair middel (is) om de ruimtelijke verenigbaarheid van een inrichting af te wegen". De Raad van State stelt in dit verband overigens vast dat de corresponderende stedenbouwkundige vergunning bij arrest nr. 210.447 van 18 januari 2011 werd vernietigd, precies omdat de bevoegde overheid had nagelaten om afdoende te motiveren waarom de stedenbouwkundige aanvraag verenigbaar kan worden geacht met de vereisten van een goede plaatselijke aanleg.

Hoewel de verzoekers en de tussenkomende partij ter terechtzitting redetwisten over de vraag of de stedenbouwkundige vergunning inmiddels definitief werd geweigerd - op 13 november 2012 heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels klaarblijkelijk beslist om de stilzwijgende weigering van de stedenbouwkundige vergunning ter kennis te brengen van de aanvrager - staat in elk geval vast dat na de betekening van het vernietigingsarrest nr. 210.447 van 18 januari 2011 de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening niet het voorwerp is geweest van een herbeoordeling door de bevoegde beslissende overheid. Om dezelfde reden ontbeert de verwijzing in de thans bestreden beslissing naar de in het kader van de stedenbouwkundige vergunning op te leggen voorwaarden inzake de groen- en perceelsinbedeling, de vereiste zekere feitelijke grondslag.

Daargelaten de vraag of het nabijgelegen woongebied met landelijk karakter op 400 meter dan wel op ongeveer 250 meter van de vergunde inrichting gesitueerd is, wordt met de afstand tot dat woongebied op zich niet afdoende gemotiveerd waarom de aanvraag verenigbaar kan worden geacht met de vereisten van een goede plaatselijke aanleg. De vergunningverlenende overheid dient bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede plaatselijke ordening immers in de eerste plaats rekening te houden met de ordening in de onmiddellijke omgeving. Zoals hierboven is gebleken, voldoet het bestreden besluit niet aan die vereiste.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 26 juli 2011 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen van 24 juli 2008, houdende het verlenen aan de BVBA Groetelaers Pluimvee van de milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een

**pluimveebedrijf, gelegen aan de Heesdijk 28 te Ravels (Poppel), gedeeltelijk
gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing in dier voege wordt
gewijzigd dat een aantal bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden
worden opgelegd.**

**2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze
als het vernietigde besluit.**

**3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot
schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro.**

**De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkommst,
begroot op 125 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
dertien juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer,
samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin